

SONSUZ
SİCİM

SONSUZ SİCİM

TAHEREH MAFİ

Çeviren
Alp Levi

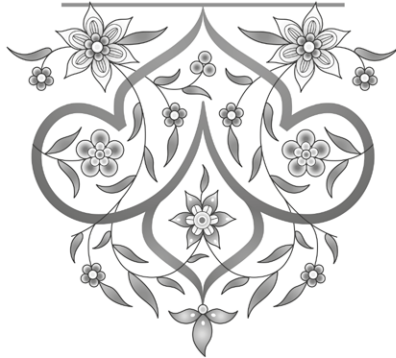

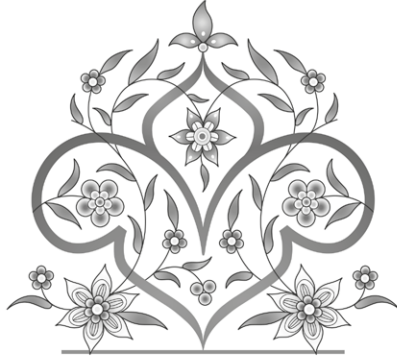

Kader neden prensi zevk-ü sefaya boğar
Sırf onu terk etmek için mi zalim katillerinin ellerinde?

Âlimler bilir, adalet yoktur bu gözyaşı vadisinde.

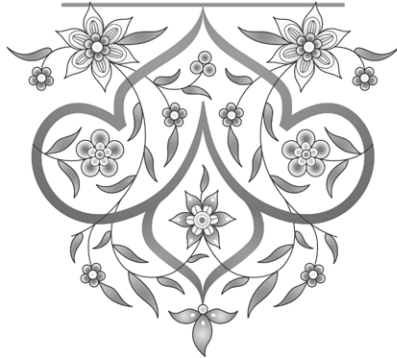
- Ebu'l Kasım Firdevsî, *Şehnâme*

Sonumu anlat bana.
Ne zaman gideceğim yazılı bu dünyadan?
Kim miras alacak tahtımı?

- Ebu'l Kasım Firdevsî, *Şehnâme*

BİR

یک

“HAYIR!” DİYE BAĞIRDI KAMRAN. “ATEŞ—”

Kelimeler boğazında yitip gitti.

Alize’nin uyluklarına kadar yükselen alevlere doğru koşmasını öyle bir hayretle izledi ki yere yığıldı; taş zeminin soğuğu pantolonunun paralanmış ipeğinden içeri sızıyordu. Kamran’ın üstünde en azından ağır giysi katmanları ve mücevherli kemerler vardı, ateş onu hızla tüketememişti. Ama Alize... Alize’nin entarisinin kumaşı öylesine inceydi ki üstündeki giysiler âdeta bir fısıltıdan ibaretti.

Ateş etini kemiklerinden ayırarak.

Kamran, Alize alevleri aldırış etmeden aştığı anda bunları düşündü. Genç Tulan kralı tarafından hayat verilmiş bir zelâlet olan ateş çemberi Alize’nin incecik elbisesini anında yuttu. Söz konusu hükümdar Cyrus, Kamran’ın hemen karşısında duruyordu, kılıcı ölümcül bir darbe beklentisiyle halen havadaydı, eli sadece o anda ona doğru gelen Alize yüzünden inmiyordu. Kamran, Alize’nin alevleri elbisesinden çıplak elleriyle süpürüp atmasını, ateşi bir lambayı söndürür gibi söndürmesini kendi bedeninin dışındaymışçasına durup izledi. Kendi paralanmış giysilerinden geri kalanlara, sonra da parmak eklemlerinin arasından sızan kana baktı. Başını yavaşça kaldırıp Alize’ye baktı, şuuru, entarisi harap olsa da Alize’nin o cehennemden zarar görmeden çıktığını fark edebilecek kadar açıktı. Bunun imkânsızlığını düşünerek gözlerini kırıştırdı; ya hayal görüyordu ya da kandırılmıştı. Ona anlam veremiyordu.

Hayır, hiçbir şeye anlam veremiyordu.

O telaşta neredeyse kralın düşmüş tacına takılıp düşecek olan Alize, koşarken ağır aile yadigârının Kamran’a doğru döne döne

gitmesine sebep olmuştu. Kamran o taca bakıyordu şimdi, bakarken ani bir sarsıntı onu sardı, girdiği şok ve hissettiği soğuk birleşti, ona hatırlattı—

Büyükbabası ölmüştü.

Kral Zaal dünyanın gözü önünde sırtüstü yatıyordu, ağzı attığı çığlıkla çarpık bir 'o' şeklini almıştı, cansız bedeninin altında bir kan gölü vardı. Büyükbabası, ömrünü uzatmak için şeytanla anlaşmıştı – ve sonunda Ölüm onu hızla, onursuzca yutup tüketmiş, hükümdar günahlarıyla birlikte solup gitmişti. Sevilen kralın solgun omuzlarına halen lehimlenmiş duran ikiz beyaz yılanların gevşek, kaslı gövdeleri öylesine iğrenç bir görüntüydü ki Kamran aniden öğürmek istedi; titrek ellerini buzdan farksız zemine yaslayıp içinde giderek artan bir dehşetle, büyükbabasının yılanları için kaç sokak çocuğunun kurban edildiğini merak etti.

Hayal bile edilemeyecek kadar canavarca bir görüntüydü bu.

Kamran'ın midesi hayal kırıklığıyla, inkârla bulanıyordu. Kendini sükûnetini korumaya, aklını toplamaya zorladı ama sebebi belirsiz, sol kolundan yayılıyormuş gibi görünen müthiş bir acı bilincini pençeliyordu. Başka biri olmak, zamanı geri almak istiyordu. En çok da, zerre abartısız, Cyrus'ın onu öldürebilmesini istiyordu.

Şimdiye dek sessizliğe bürünmüş olan izleyicilerin fısıltısı o arada giderek yükselmeye başlamış ve tedirgin edici bir zirveye ulaşmıştı; o uğultu, Kamran'ın yıllar boyunca geçirdiği talimlerle farkındalığını uyandırıyor. Zihni dedikodulara karşı keskinleşti, görev bilinci keder sisini yırtıp attı ve bunu öfkeyle, odaklanmayla takas etti—

Aniden bir şangırta duyuldu.

Kamran başını kaldırıp baktığında Alize'nin, Cyrus'ın kılıcını yere attığını gördü, parıldaayan çelik mermere çarparken genç adam irkildi. Yabancı kral, Alize'nin yüzüne Kamran'a rakip olabilecek bir şaşkınlıkla baktı, Alize onun üstüne yürürken Cyrus'ın yüz hatları korkuyla uyuşmuştu.

“Buna nasıl cüret edersin,” dedi Alize. “Seni iğrenç geri zekâlı. Seni işe yaramaz canavar. Bunu *nasıl* yaparsın—”

“Sen... Sen nasıl...” Cyrus birkaç santim geri gitti. “Sen ateşin içinden böyle nasıl geçtin? Sen neden... yanmıyorsun?”

“Seni tiksiniç, zavallı adam,” diye haykırdı Alize. “Benim *kim* olduğumu biliyorsun da *ne* olduğumu mu bilmiyorsun?”

“Hayır.”

Alize’nin Cyrus’ın suratına attığı tokatta bir güzrün şiddeti vardı, darbe öyle sertti ki genç kral tökezledi ve başını rahatlıkla duyulabilir bir çatırtıyla bir sütuna çarptı.

Kamran bu darbenin etkisini kemiklerinde hissetti.

Bu anın keyfini çıkarması gerektiğini biliyordu —Alize’nin bu ahlaksız soyluya yaptıklarını kutlaması gerektiğini biliyordu— ama zihni rahatlayamıyordu, çünkü önünde olup bitenler mantığa uygun değildi.

Cyrus ziyadesiyle cesareti kırılmış görünüyordu.

Gözlerindeki endişe, Alize’nin yaklaşımına duyduğu şaşkınlık, o üstüne yürürken geriye körlemesine attığı adımlar; tamamen mantığa aykırıydı. Alize, Kamran’a saniyeler önce bu güneyli kralı tanımadığı konusunda ısrarcı olmuştu; ama gaddarlığını fazlasıyla kanıtlamış olan Cyrus, onun huzurunda her türlü tedirginlik emaresini gösteriyordu. Birbirlerine gerçekten yabancılar tanımadığı bir kızın silahsız hâlde üstüne yürümesi onu neden böyle dehşete düşürürdü ki? Alize onun kılıcını yere çalmış, ona defalarca kez hakaret etmişti, yüzüne tokat atmıştı ve dakikalar önce Zal’ın kalbine kılıcını saplayan genç kral, kendini savunmak için elini bile kaldırmamıştı. Orada öylece durmuş, gözlerini ona dikmiş, kızın ona vurması için ona bir *izin vermediği* kalmıştı.

Sanki ondan korkuyormuş gibi.

İçine korkunç bir şüphe düşerken Kamran nefes almaya bile cesaret edemedi, bu düşünce onu öylesine sarstı ki göğsünün çatlayıp ikiye ayrılacağını sandı.

Kamran en başından beri, Alize’nin balodaki dönüşümü yüzünden hayretler içinde kalmıştı. Alize’nin yaraları saatler içinde mucizevi bir şekilde iyileşmiş, Alize hizmetçi kıyafetinin meşhur

snoda'sını bir kenara atmıştı ve renksiz, basit iş giysilerinin yerini, hiçbir hizmetlinin satın almaya gücünün yetmeyeceği kadar gösterişli bir entari almıştı. Ve Kamran, onun hilebazlığını bağışlamak için öylesine çaresizdi ki gerçekleri yadsımaya devam etmişti. En sonunda anlamıştı.

Kandırılmıştı.

Gözleri bir kez daha, büyükbabasının yerde uzanmış bedenine takıldı.

Kral Zal onu uyarmaya çalışmış, Alize'nin kehanete ve Zal'ın sonuna nasıl bağlı olduğunu anlaması için Kamran'a yalvarmıştı ve Kamran, nasıl bir aptallık ettiğini ancak büyükbabasının ölümünden sonra anlayabiliyordu. Alize'yi savunmak için söylediği her aptalca söz, onu korumak için yaptığı tüm o salakça, çocukça hareketler...

Cyrus birden kakhaha attı.

Kamran başını kaldırdı; güneyle kral solgun, perişan görünüyordu. Kamran diz çöktüğü yerden Alize'nin yüzünü göremiyordu, onu tepeden tırnağa tarayan Cyrus'ın gözlerindeki dehşeti görebiliyordu sadece. Genç adam, Tulan tahtına oturmak için babasını öldürmüş, Kral Zal'ı daha yeni katletmişti; görevini tamamlaması için ona bir saniye daha tanınsa Kamran'ı da öldürecek. Bakır saçlı zorba yavaşça ayağa kalktı; dudaklarından sızan kan çenesine yayılmıştı. Yüzleşebilecekleri bunca düşman varken, görünüşe göre ikisi birden Baz Konağı'nın fakir, uysal hizmetçisi tarafından sindirilmişlerdi.

"Lanet olsun," dedi Tulan kralı sessizce. "Bana senin bir Cin olduğunu söylemedi."

"Kim?" diye sordu Alize.

"Ortak dostumuz."

"Hazan?"

Kamran irkildi. İhanetin bir darbesine daha hazır değildi ve o tek kelimenin etkisi, kendini savunamayacağı kadar gaddar bir

* Snoda: Yüzün üst kısmını ve gözleri örten ipekli bir kumaş. Hizmetçiler ve aşağı tabakadan halk tarafından giyilirdi. —çn

şekilde vücudundan geçip gitti. Alize'nin Cyrus'la ittifak yapmış olması yeterince büyük bir işkenceydi – ama arkasından iş çevirerek *Hazan*'la anlaşması?

Buna dayanamazdı.

Alize ürkeklik ve masumiyet rollerine girmiş, ona her fırsatta üstünlük sağlamış ve en kötüsü de Kamran onun akıl oyunlarına tamamen yenik düşmüştü. Kamran'ın onu tanıdığı bunca zamanda Alize *snodasına* tutunmuş, bir yağmur fırtınasının orta yerinde bile kimliğini gizlemek için çırpınmıştı; şimdiyse bir soylular denizinin önünde maskesini çıkarmış duruyor, komşu ülkenin haşmetli kralına öfkeyle bakıyor, ne olduğunu cümle âleme ilan ediyordu.

Alize bunca zamandır planlar yapıyordu.

Kamran şimdiden keder ve öfkenin saldırısı altındaydı, son anların ağırlığını sindirmekte bile zorlanıyordu, büyükbabası hakkındaki uyumsuz düşüncelerini bir araya getirmekte bile zorlanıyordu. Ama şimdi... Şimdi ondan bu olanlara bir anlam vermesi mi bekleniyordu? İçgüdülerinin kuvvetiyle gurur duyardı – yetenekli, sezgileri güçlü bir asker olduğuna inanırdı.

“*Hazan mı?*” Cyrus bir kahkaha daha attı, ağzına bulaşmış kanları silerken eli neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde titriyordu. “*Hazan?* Tabii ki *Hazan* değil.” Cyrus, Kamran'ın gözlerinin içine baktı. “Dikkatli ol, Kral, görünüşe göre dostların bile sana ihanet etmiş.”

Alize aniden ona bakmak için döndü –gözleri telaşla faltaş gibi açılmıştı– ve yanaklarının suçlulukla kızarışı, Kamran'ın ihtiyacı olan tek kanıttı. Daha saatler önce, Alize'nin ona duyduğu arzunun, cildine sürtünen saten kadar somut olduğuna yemin edebilirdi; tenindeki tuzun tadını almış, bedeninin muhteşem kıvrımlarını ellerinin altında hissetmişti. Her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu biliyordu artık.

Cehennem.

Cehennemdi bu.

Ama bu ifşanın Kamran'ın kalbini kırdığını söylemek, gerçeği yanlış yansıtmak olurdu; hayır, Kamran kalp kırıklığı yaşamıyordu, öfkeyle alev alev yanıyordu.

Onu öldürecekti.

Kamran'ın kalbinde artakalan saf, masum yumuşaklığın tamamı buharlaşıp gitmişti. Kendi dostu tarafından aldatılırken bir siren tarafından ayartılmıştı ve onun esenliğini gerçekten önemseyen tek kişinin bir yüzüne tükürmediği kalmıştı. Kral Zal, Kamran'ın mutluluğunu sağlamak adına kendini kötülüğe satmıştı ve adam, bunun karşılığını yalnızca sadakatsizlik ve ihanetle almıştı. Bu karanlık gece, sadece Kamran'ın kendi eylemleriyle şekillenmişti; bunu anlıyordu artık. Ardunya İmparatorluğu'nun tamamı, onun zihninin ve bedeninin zafiyeti yüzünden savunmasız kalmıştı.

Bir daha asla.

Bir kadının onun duygularına hâkim olmasına bir daha asla izin vermeyecekti; böylesine ilkel arzular yüzünden bir daha asla zayıf düşmeyecekti. O anda yemin etti: Kehanetteki bu canavar onun eliyle ölecekti; ya onun kalbine bir bıçak saplayacak, ya da bunu denerken can verecekti.

Ama önce, Hazan.

Kamran, emir bekleyen bir muhafızın gözüne ilişti ve tek bir bakışla, Ardunya kralı olarak ilk emrini verdi: Hazan asılacaktı.

Eski nazırının yakalanıp sürüklenerek götürülmesini izlerken Kamran hiçbir zaferi benimsemedi; Hazan'ın cılız itirazlarının odadaki şaşkın sessizlikte çınlamasını duyduğunda hiç zafer duygusu yaşamadı. Hayır, Kamran kendini doğrulmaya zorlayıp yaralı koluna ağırlık vermeye cüret ederken, yalnızca korkutucu bir deliliğin yükselişiyle acı çekti; ve bu dayanılmaz çaba esnasında sadece bacaklarının fena şekilde yanmış olduğunun farkına varabildi. Derisi ve giysileri kanla yapış yapıştı; başı kurşun gibi ağırdı. Kendine itiraf etmekten nefret duyduğu bir gerçektir bu: Bir cerrahın ya da bir Kâhin'in yardımı olmadan burada daha ne kadar durabileceğini bilmiyordu.

Hayır. İmparatorluk Kâhinleri ölmüştü. Cyrus tarafından katledilmişlerdi.

Kamran, bunu hatırlarken gözlerini sımsıkı kapattı.

“İblis.”

Onun yumuşak, hain sesini duyunca gözleri aniden açıldı. Kamran’ın kalbi yeniden çarpmaya başladı, kalp atışlarının şiddeti onu şaşırttı. O an onu neyin daha çok tedirgin ettiğine karar veremiyordu: Alize’yle Cyrus’ın şeytanla *ortak dostlukları* olduğunu fark etmek mi, yoksa bedeninin hâlâ onu istemeye devam ettiğini, sadece sesini duyduğu anda bile ısındığını keşfetmek mi—

Alize ortadan kaybolmuştu.

Kamran telaşla onu aradı ve başarısız oldu; bunun yerine Cyrus’ı gördü, yalnızca Alize olabilecek, daha bir an önce konuşan bir şeye halen gözlerini dikmiş bakıyordu—

Birdenbire ortaya çıktı.

Alize tıpatıp aynı noktada duruyordu, ama şimdi bulanık görünüyordu, baş döndürücü bir tutarlılıkla yoğunlaşıp şeffaflaşıyordu.

Bunu ona o mu yapıyordu? Kara büyülere erişimi mi vardı?

Biraz önce Alize’nin olduğu yerde şimdi süt beyazı bir hareket bulanıklığı vardı, sesi boğulup hırıldıyor, sanki bir cam kavanozun içinden konuşuyormuşçasına yankılanıyordu.

“Ssssttt sen— sen şşşşşşşeytanın issssmi—”

Kamran, kanlı elleriyle yüzünü ovuşturdu. Sanki her bir ifşa bir öncekinden daha yıkıcı değilmiş gibi... Şimdi de kör ve sağır mı olmuştu?

“Ssssssen benim haaaayatımla mı iiiilgilissin?”

Zihni darmadağın olurken yaralı bacakları onu taşımayı bıraktı; titredi, boşlukta tutunacak bir şey ararken elleri havayı yakaladı, fena hâlde yanmış bacağıının üzerine sertçe düştü. Acıdan neredeyse haykıracaktı.

Ama sonra, bir lütuf—

Tulan kralı konuştu, sözleri netti: “Bu açık değil mi? O, senin hükmetmeni istiyor.”

Korkunç bir gök gürültüsü Kamran’ın zihnini doldurdu. Duyuma yetisinin geri gelmiş olmasına sevinmeye vakti yoktu. Kehanetlerde damarlarında buz akan bu şeytani yaratığın korkunç müttefikleri olacağı söylenirdi ve burada Kâhinlerin bilgeliğinin, büyükbabasının uyarılarının bir kanıtı daha vardı.

Şeytan ona bizzat yardım ediyordu.

Kalabalığın sesi şimdi daha da yükseliyordu, ve *onları* da duya-biliyordu artık, fısıltılar çılgınlara ve telaşlı haykırıslara dönüşmüştü. Kamran, Ardunya'nın bütün soylularının bu odaya toplandıklarını bir kez daha hatırladı; imparatorluğun dört bir yanından en yüksek rütbeli yetkililer, tantana ve kutlamayla dolu bir akşam için bir araya getirilmişlerdi. Fakat bunun yerine, dünyanın en büyük imparatorluğunun çöküşüne tanıklık edeceklerdi.

Kamran, bunu nasıl canlı atlatacağını bilmiyordu.

Cyrus'ın tekrar güldüğünü duydu, net bir sesle söylediklerini işitti: "Dünyayı yönetecek bir *Cin kraliçe*. Ah, bu nasıl da kıskırtıcı. Mükemmel bir intikam."

Kamran bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı. Başı şiddetle zonk-luyordu, görüşü halen gidip geliyordu. Oda, zemin —Cyrus'ın kendisi— hepsi gayet netti, ama Alize bir insandan ziyade bir sis bulutunu andırıyordu, bedeninin şeklini almış bir dizi haleden ibaretti. Yine de, nereye nişan alacağını bilmek bile yeterli olabilirdi.

Bu akşamki itiraflar, büyükbabasının kız hakkındaki tüm uyarılarını fazlasıyla doğrulamıştı ve Kamran, o adamı ikinci kez yüzüstü bırakmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Kılıcı birkaç adım ötede duruyordu ve bu mesafe aşılmaz görünse de Kamran kendini oraya ulaşmaya zorlayacaktı. Belki de o kılıcı onun kalbine saplayabilir, onu öldürebilir, trajediyi bu gece burada sonlandırabilirdi.

Kılıcına doğru acı dolu bir adım atmayı başarmıştı ki kızın bula-nık silueti Cyrus'tan uzaklaştı ve sonra kaderin bir cilvesiyle, Kam-ran Alize'nin yüzünü görebildi.

Dehşete düşmüş görünüyordu.

Bu manzara Kamran'ın gözlerindeki perde kalktığı anda göğ-sünü delip geçti, kızın hatları aniden tam manasıyla belirginleşti ve ah, bu gerçekten zalim bir kaderdi. Alize, Kamran'ın hayal bile edemeyeceği bir güce sahip bir düşmandı. O anda bile, kızın parıl-dayan gözleri onu mahveden bir duyguyla ısıldıyordu. Hilekârlığı öylesine zarif, öylesine doğaldı ki; odayı tararken sanki gerçekten biçare kalmış gibiydi.

Kamran göğsündeki kahrolasica organa lanet okudu, sonra da sıkıdığı yumruğunu onu öldürmek istercesine göğüs kafesine indirdi. Buna karşılık, vücudunun her yerinden korkunç bir acı dalgası geçti; öylesine şiddetliydi ki nefesi kesildi. Sanki bir ağaç tek hamlede ayaklarının dibinde kök salmış, gövdesi omurgasına yapışmış, devasa dalları damarlarına şiddetle bastırıyor gibiydi.

İki büklüm olup nefes nefese kalırken, Alize'nin göz ucuyla ona bir bakış atıp o cehennemden bir kez daha zarar görmeden kaçtığı o ânı neredeyse kaçıyordu.

Kılıcına davrandığını görmüş müydü? Niyetini anlamış mıydı?

Alize kaçarken bile delirtici bir görüntüydü, incecik elbisesinin katmanları iki defa yanıp kül olmuştu. Birkaç ipek parçasından ibaret giysisiyle önünden koşarak geçip gitti. Kamran onun vücudunun her kıvrımını, zarif bacaklarının şeklini, göğüslerinin dolgunluğunu görebiliyordu ve onu o anda bile arzuladığı için kendinden nefret ediyordu. Gidişini izlerken hissettiği aklıktan nefret ediyordu, durumun tam tersine işaret eden mantıklı bütün delillere karşın onun tehlikede olduğunu, ona yaklaşmasını, onu korumasını çılgık çılgılığa haykıran içgüdülerine kin besliyordu.

“Bekle! Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Cyrus. “Anlaşmaya varmıştık. Hiçbir koşulda kaçmana izin verilmemişti...”

Anlaşmaya varmıştık.

Bu kelimeler zihninde tekrar tekrar çınladı, her hece zihnini bir tırpan gibi biçiyor, kanını akıtıyordu. Melekler aşkına, vücudu bu gece kaç darbe daha kaldırabilecekti?

“Zorundayım,” diye haykırdı Alize, telaşlı kalabalık ona yol açmak için kenara fırladı. “Üzgünüm, çok üzgünüm ama gitmek zorundayım— Saklanacak bir yer bulmak zorundayım, onun—”

Aniden Alize, görünmez bir güçle vurulmuş gibi iki büklüm oldu ve havaya savruldu.

Haykırdı.

Kamran düşünmeden harekete geçti, bir adrenalin dalgası onu doğrulttu, aptallığın son kalıntıları onu Alize'nin adını haykırmaya zorladı. Alevlerin kenarına olabildiğince yaklaştı, sesindeki acı

hiç şüphesiz, kendisine olmasa bile dünyaya ihanet ediyordu ama o anda bunu düşünemiyordu. Alize daha da yükseğe fırlatılıyor, havada dönüp haykırıyordu ve Kamran, onun acısına verdiği bu âciz tepki yüzünden kendine lanet okudu; o anda bile bedeninde kopan savaşı anlayamıyordu.

“Durdur şunu,” diye haykırdı Alize. “İndir beni!”

Ani bir farkındalık Kamran’ı, Cyrus’ın gözlerinin içine bakmaya zorladı. “*Sen,*” dedi, kendi sesinin hırıltısını zorlukla tanıyarak. “Bunu ona sen yapıyorsun.”

Cyrus’ın yüz ifadesi karardı. “Bunu kendi kendine yaptı.”

Kamran, bir diğer acı dolu çığlığa yanıt vermekten alıkondu. Tam zamanında dönünce Alize’nin tavan kirişlerine doğru döne döne yükseldiğini gördü —hiç şüphesiz çok karanlık bir büyüün etkisi altındaydı— ve Kamran aklıyla verdiği savaşı o anda kaybetti. Bu kaosu düzene oturtamıyordu, peşini bırakmayan binlerce soruya cevap bulamıyordu.

Onu izlerken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Alize şeytanı dost edinecek kadar kudretli bir güçtü, düşman bir ulusun hükümdarını müttefik olarak tanıyordu. Karanlık büyü kullanarak yarattığı illüzyonlar öylesine etkileyiciydi ki Kamran onun ellerine, boğazına, yüzüne fiziksel darbeler aldığına gerçekten inanmıştı. Kendisinin savunmasız, cahil bir hizmetkâr olduğuna Kral Zal’ı bile inandırmıştı. Ama yine de, öylesine gerçekçi bir histeriyle ağlıyordu ki Kamran bile—

“Onu görebiliyorsun.”

Bu ifade onu şaşırttı. Kamran, tekrar Cyrus’a döndü ve düşmanın bakır rengi saçlarını, soğuk mavi gözlerini inceledi. Cyrus’ın söyleyebileceği onca şey arasında *bu* özellikle garipti ve Kamran, bunun anlamsız olduğunu düşünmeyecek kadar zeki idi. Cyrus’ın, Kamran’ın onu görebildiğine şaşırmış görünmesi, çok basit bir ters mantığa işaret ediyor gibiydi:

Belki de başkaları onu göremiyordu.

Bu hiçbir şeyi açıklamayan ama yine de bir şekilde hayati önemi varmış gibi görünen bir teoriydi. Kamran o an geçici körlü-

günün kaynağını düşündü ve sırtında yeniden bir korku dallanıp budaklandı.

“Ona ne yaptın sen?” diye dikkatlice sordu Kamran.

Cyrus cevap vermedi.

Güneyli kral kendini sütundan tembelce itti ve eğilip kılıcını yerden aldı. Kılıcı tasmalı bir köpek gibi ardından sürükleyerek, umursamaz bir tavırla Kamran’a doğru yürüdü. Çeliğin taş üzerindeki ürkütücü sesi, bir anlığına Alize’nin çığlıklarını bastırdı.

“Onun, ateşi *beni* cezalandırmak için aştığını sanmıştım,” diyordu Cyrus. “Ama şimdi görüyorum ki bunu *seni* korumak için yapmış.”

O mavi gözlerde bir kıvılcım belirdi ve bir anlığına Cyrus kendini ele verdi. Sakin yüzeyinin altında, umutsuz ve dizginlenmemiş, belki de kırılıp dağılmış bir şeyler yatıyordu. Kamran, bu âni zihnine bir lütuf olarak kaydetti, çünkü o anda genç adamın göründüğünden daha zayıf bir kral olduğunun farkına varmıştı.

“Onun adını biliyorsun,” dedi Cyrus usulca.

Kamran içinde bir tedirginlik dalgası hissetti ama bir şey söylemedi.

“Onun adını nasıl öğrendin?” diye sertçe sordu Cyrus.

Kamran nihayet konuştuğunda sesi ağırdı, soğuktu. “Aynı soruyu sana da sorabilirim.”

“Sorabilirsin gerçekten,” dedi Cyrus, kılıcını yerden ağır ağır kaldırıyordu. “Ama gelinimin adını bilmek benim hakkım.”

Kulakları sağır eden bir çatırtı odada yankılanırken Kamran’ın göğsünde keskin bir acı patladı. Kamran bağırmmaya çalıştı, bir kez daha dizlerinin üzerine çökerken kaburgalarını kavrayarak darbenin şiddetiyle boğuştu. Kamran’ın başına neler geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu ve tahmin yürütmeye zamanı da yoktu. Kendini gözlerini açmaya zorlarken sadece evinin yıkımına değil, aynı zamanda devasa, ıslıl ıslıl, görüntüsü âdeta vücudundaki tüm kanı çekip alan bir ejderhanın gelişine de tanıklık etti.

Kâhinler, yabancı bir canavarın Ardunya semalarına girmesine asla izin vermezdi.

Ama Kâhinler ölmüştü.

Kamran, ejderhanın Alize'yi tam da baş döndürücü bir hızla düşmeye başlamışken yakalamasını izledi, devasa yaratık genç kadını sırtına yerleştirip tekrar havalandı. Hayvan kudretle kükredi, meşini andıran kanatlarını çırpı ve göz açıp kapayıncaya kadar hem ejderha hem de binicisi, sarayın duvarında yeni açılan devasa delikten geçerek geceye karışıp gözden kayboldular.

Bunu takip eden karmaşanın içinde, Kamran artık zihnindeki yıkımı inkâr edemiyordu.

Büyükbabasını kaybetmenin acısı ona daha yeni nüfuz etmeye başlamıştı ve bunun peşinden gelen her bir ihanet, onu küçük bir ölümler zinciri gibi darmadağın etmişti; bu ölümlerin her biri feci bir haksızlıktı, her biri ayrı bir yas dönemi gerektiriyordu.

Zal yalan söylemişti. Hazan yalan söylemişti. Alize—
Alize onu *mahvetmişti*.

Bir şekilde kalabalığın kargaşasını hâlâ duyabiliyor, kafesinin bunaltıcı sıcaklığını, dizlerinin altındaki mermer zeminin ısrarcı soğukluğunu hissedebiliyordu. Ayağa kalkacak gücü yoktu; acı, bedeni boyunca, hiçbir hafifleme belirtisi göstermeyen kesintisiz bir ritimle amansızca ilerliyordu. Kamran başını yavaşça kaldırdı, Cyrus'ın gözlerinin içine baktı. Öylesine örselenmişti ki konuşurken boğazı kanıyor gibiydi.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Seninle gerçekten evlenecek mi?"
Cyrus bir adım ileri attı, kılıcını kullanmaya hazırdı. "Evet."

Kamran toparlanamayacaktı.

Yeni bir acı, boynundan omuzlarına doğru âdeta patlayarak yayılırken yüzünü buruşturdu. Bu hareket öylesine beklenmedikti ki Cyrus bile kaşlarını çatı.

"Çok ilginç," dedi Tulan kralı, kılıcının ucuyla Kamran'ın çenesini kaldırdı. Çektiği işkencenin ortasında zar zor nefes alabilen Kamran, buna rağmen aniden geri çekilmeyi başardı; bu hareket yeni bir acı tufanına yol açtı. "Ölüyor gibisin."

"Hayır," diye soluklandı Kamran, ellerini taş zemine yasladı.

Cyrus neredeyse gülecekti. "Eğer büyükbabanın izinden gitmeyi planlamıyorsan, bu konuda bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

Bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu, ama Kamran kendini yalnızca yıkılmış ve pervasız bir adamın gösterebileceği türden bir kuvvetle yerden kaldırdı.

Kamran'ın içi boşaltılmıştı âdetâ.

Bir saat içinde hayatının tüm iplikleri çözülüp gitmişti. Bunun sonrasında kendini delirmiş, ateşlenmiş hissediyordu; bir kâbusun içinde yürüyormuş gibiydi. Bu dehşetler onu nasıl olduysa güçlendirmişti. Artık hiçbir şeyi kalmamış gibi hissediyordu.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Sanki kolundan halen kan boşanmıyormuş gibi, sanki bacaklarının eti daha yeni kavrulmamış gibi kılıcına uzandı. Kılıcı kaldırmayı başarması, rakibiyle yüzleşmesi başlı başına bir mucizeydi.

O sırada ayak seslerinin fırtınasını duydu, bir muhafız kıtası ateş çemberine doğru yaklaşırken bir ağızdan yükselen endişeli sesleri işitti ama Kamran onları tek eliyle durdurdu.

Bu dövüşü o bitirmeliydi.

Cyrus silahlı seyircilere bir bakış attı, ardından uzun bir süre boyunca prensi düşündü.

Güneyli kral en sonunda "Pekâlâ," dedi. "Bana merhametsiz diyemezsin. Bunu çabucak bitireceğim. Acı çekmeyeceksin."

"Ve ben," dedi Kamran, fena hâlde hırıltılı bir sesle, "senin azabının sonsuz olduğundan emin olacağım."

Cyrus'ın kılıcı, bir öfke kıvılcımıyla havayı tek bir kör edici darbeye biçti, ama Kamran, kırılmış bedeni bu çabayla sarsılırken bile bu darbeye şaşırtıcı bir kuvvetle karşılık verdi. Bacakları titriyor, kolları acıyla haykırıyordu, ama Kamran teslim olmayacaktı. Teslim olmaktansa savaşıp ölmeyi tercih ederdi ve göğsünü ısıtan, içinde ikinci bir hayat, müthiş bir adrenalin dalgası yaratan da bu düşünceydi.

Bu uğurda mutlulukla ölecekti.

Kamran, boğazından kopan bir haykırıyla rakibine yüklenmeyi başardı, Cyrus'ı geriye savurup kendi kılıcını serbest bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden ilerledi; Cyrus'ın üstüne atılırken, Cyrus onun hamlesini müthiş bir hızla karşıladı. Kamran bir süreliğine sadece

çeliğin sesini duydu, sadece metalin parıltısını, çarpışan ve kaçışan kılıç dalgalarını gördü.

Cyrus yanıltıcı bir hamle yaptı, sonra beklenmedik bir hızla ileri atıldı ve Kamran yarasının yakıcı acısını çok geç fark etti. Kalabalığın telaşlı çığlıklarını duydu ama kesiği göremiyordu, aslında vücudunun hangi kısmının yaralandığını bile tam olarak kestiremiyordu.

Buna zaman yoktu.

Kamran ikinci bir saldırıyı savuşturmak için harekete geçti, Cyrus bir küfür mırıldanarak geri çekildiğinde kısa bir zafer ânı yaşadı. Güneyli kral vakit kaybetmeden toparlandı, Kamran'ın darbe-lerine teker teker, öyle kusursuzca tasarlanmış vuruşlarla karşılık verdi ki Kamran bile bu dövüşün güzelliğine duyarsız kalamadı. Takdire şayan bir rakiple savaşmanın, gücünün sınırlarını hiç çekinmeden sınamanın eşsiz bir zevki vardı. Ancak Cyrus'ın yeteneği ve şimşek hızındaki refleksleri, Kamran'ın güneyli kralın daha önce Alize'nin onu alt etmesine izin verdiği konusundaki kesinliğini pekiştirdi. Prens için bu davranış, iki olasılıktan birine işaret ediyordu: Ya Alize aralarındaki anlaşmada ona üstün gelmişti ya da Cyrus onun canını yakmak istememişti. Belki de ikisi birden.

Belki de gerçekten nişanlıydılar.

Bu yıkıcı düşünce Kamran'ı, kapsamını daha önce hiç kavramadığı bir kudretle canlandırdı. İçgüdülerinin her zamankinden daha keskin olduğunu biliyordu sadece ve çok geçmeden Cyrus'ın yüzündeki hafif gerginliği, alnındaki terin parıltısını gördü. İkisi de nefes nefeseydi ancak Kamran, ellerinden kan damlarken ve her hareketi ayaklarının altındaki mermeri lekelerken bile yorgunluk hissetmiyordu.

Yeniden ileri atıldı.

Genç adamlar öylesine şiddetli bir hareketle kılıçlarını çarpıştırdılar ki Kamran sarsıntının tüm bedenine yayıldığını hissetti. Muazzam bir çıkmazda sıkışıp kalmışlardı, rakiplerin bakışları kılıçlarının parıltısının ardında birbirlerine kilitlenmişti.

Sonra, anlaşılmaz bir sebeple, Cyrus bocaladı.

Tulan kralı sadece bir an için tereddüt etmiş, dikkati sadece bir an için dağılmıştı ama Kamran bu fırsatı kaçırmadı; tüm gücüyle saldırıya geçti ve Cyrus'ı diz çökmeye zorladı. Şimdi avantaj Kamran'daydı: Tek yapması gereken onu darmadağın etmekti. Kılıcını Cyrus'ın kalbine saplamak onu tatmin edecekti, Kamran, onun bağışsıklarını sökeceğini zaten biliyordu. Kanlı organları kent meydanında, bir cam fanusun altında sergileyecek, kurtçukların gelip ziyafet çekmelerine izin verecekti.

"Bilmeni isterim ki," dedi Cyrus, bitkin bir sesle, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "Sana, cildine bir şeyler oluyor."

Kamran bu sözü dikkate almadı.

Cyrus onu huzursuz etmeye çalışıyordu ama Kamran zafere bu kadar yakinken buna izin vermeyecekti. Ani bir haykırıyla rakibini son kez geriye itti ve Cyrus, sert bir iniltiyle yere düştü, kılıcı mermer zemine bir şangırtıyla çarptı.

Kamran hiç vakit kaybetmedi, yere düşmüş rakibine vahşi bir kararlılıkla yaklaştı. Son bir kez daha kılıcını kaldırdı—

Ve donakaldı.

Nefes kesici bir felç vücudunu o anda ele geçirdi, bu his öylesine şiddetliydi ki Kamran neredeyse nefes alamıyordu. Cyrus ayağa kalkıp kılıcını kınına sokar, asasını alıp şapkasını aramaya başlarken onu sanki cam levhaların arasına sıkışmışçasına izledi. Garip nesne zorbanın başına sıkıca oturduğunda, Kamran'ın heykelden farksız bedenine yaklaşp gülümsedi.

"İçimde pek az şeref kaldı, Efkarlı Kral. Hak ettiğimde ölmeme yetecek kadar değil."

Uzarlarda birisi haykırdı.

Kamran kendi bedeninin zindanına karşı çırpındı ama ciğerlerinin her geçen saniye zayıfladığını, organlarının dıştan içe doğru sıkıştığını hissediyordu.

Cyrus'ın gülümsemesi bozulmadı.

"Ne yazık ki," diye devam etti, "insani bir kıvılcım halen bedeni canlı tutmakta ısrarcı. Bu yüzden, bu gece seni atan bir kalple bırakacağım. Zaten yaşamam daha iyi değil mi? Bilincin yerinde

kalarak acı çekmen, iğrenç büyükbaban için yas tutman, her gün yalnızca nefret ettiklerin tarafından değil, sevdiklerin tarafından da ihanete uğradığını bilerek yaşaman daha iyi ve zavallı bir imparatorluğu yönetmeye çalışırken feci şekilde başarısız olman.”

Kamran, göğsünde kalbinin kasıldığını, gözlerinin duyguların tehdidiyle yanmaya başladığını hissetti.

Hayır, diye haykırmak istedi. *Hayır, hayır—*

“Seninle yeniden dövüşmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Cyrus usulca, şapkasını çıkararak onu selamladı. “Ama önce beni bulman gerekecek.”

Ve ortadan kayboldu.

İKİ

”

ALİZE UZUN BİR SÜRE yerinden kımıldamadı.

Korku ve şaşkınlıkla felç olmuş gibiydi, zihni bir belirsizlik kargaşasının saldırısı altındaydı. Bedeni, parmak uçları yavaşça hayata döndü. Çok geçmeden yüzünde rüzgârı hissetti, gecenin gökyüzünün üzerine yıldızlarla bezenmiş bir örtü gibi sarındığını gördü.

Yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

Yaratık ağır ve sağlamdı, nereye gittiğini biliyor gibiydi. Alize derin nefesler alarak telaşının kalıntılarını silmeye, en azından bu vahşi yaratığa tutunduğu sürece güvende olacağına kendini inandırmaya çalıştı. İncecik entarisinden geri kalanların arasından cildine yumuşak liflerin sürtündüğünü hissettiğinde aniden irkildi, incelemek için aşağıya baktı. Aslında küçük bir halının üzerinde oturuyor olduğunu fark etmemişti ki—

Alize neredeyse bir çılgılık daha atacaktı.

Ejderha ortadan kaybolmuştu. Hâlâ *oradaydı* —*Alize* altında yaratığın varlığını, derisinin meşinimsi dokusunu hâlâ hissedebiliyordu— ama yaratık gökyüzünde görünmez olmuş, onu desenli bir kilimin üstünde süzülür hâlde bırakmıştı.

Son derece kafa karıştırıcı bir şeydi bu.

Yine de o anda yaratığın neden gözden kaybolduğunu anladı; devasa bedeni görüşünü kapatmadığı için artık aşağısındaki, ötesindeki dünyayı görebiliyordu.

Alize nereye gittiğini bilmiyordu, ama o an için kendini paniğe kapılmamaya zorladı. Sonuçta etrafını saran bu sessizlikte tuhaf bir huzur vardı.

Sinirleri gevşedikçe, zihni keskinleşti. Çizmelerini hızla çıkarıp

geceye fırlattı. Karanlıkta kayboluşlarını izlemek onu memnun etmişti.

Rahatlamıştı.

Ani bir patırtı halının ağırlığını değiştirdi ve onu birden doğrulup dikilmeye zorladı. Alize arkasına döndü, kalbi göğsünde bir kez daha hızla çarpmaya başlamıştı. Davetsiz yol arkadaşının yüzünü gördüğünde, kendini çizmeleriyle birlikte halıdan aşağı atabileceğini düşündü.

“Hayır,” diye fısıldadı.

“Bu *benim* ejderham,” dedi Tulan kralı. “Ejderhamı çalmana izin yok.”

“Çalmadım, yaratık beni aldı. Dur, sen buraya nasıl geldin? Uçabiliyor musun?”

Kral buna gülerek karşılık verdi. “Kudretli Ardunya İmparatorluğu, bu küçük numaraların seni etkileyebileceği kadar büyü fakiri mi?”

“Evet,” dedi Alize, gözlerini kırıştırdı. Sonra “Adın ne?” diye sordu.

“Ne alakasız bir soru. Adımı neden bilmen gerekiyor?”

“Senden daha samimi bir şekilde nefret edebileyim diye.”

“Ah. O hâlde bana Cyrus diyebilirsin.”

“Cyrus,” dedi Alize. “Seni çekilmez canavar. Nereye gidiyoruz biz böyle?”

Hakaretlerinin Cyrus üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibiydi, çünkü “Gerçekten anlayamadın mı?” derken hâlâ gülümsüyordu.

“Bu oyunlar için sinirlerim fazlasıyla yıpranmış durumda. Lütfen artık bana hangi korkunç kaderin beni beklediğini söyle.”

“Ah, ne yazık ki kaderlerin en beteri. Şu anda Tulan’a doğru yol alıyoruz.”

Nosta cildinde alev alev yanarken Alize korkudan kaskatı keşildi. Şaşkındı, evet ve dehşete kapılmıştı, ama bir imparatorluğun hükümdarının kendi topraklarını böyle kötülemesini işitmek...

“Tulan gerçekten bu kadar korkunç bir yer mi?”

“Tulan mı?” Cyrus’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Hiç de değil. Tulan’ın tek bir karış toprağı bile Ardunya’nın tamamından daha nefes

kesicidir, ve bu inkâr edilemez bir gerçek, benim kişisel görüşüm değil.”

“Ama o zaman”—Alize kaşlarını çattı— “neden bunun kaderlerin en beteri olacağını söyledin?”

“Ah. Evet.” Cyrus bakışlarını kaçırıp karanlık gökyüzünü taradı. “Şey. Ortak dostumuza çok büyük bir borcum olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Ve sana yardım etmenin onun kabul edeceği tek ödeme şekli olduğunu?”

Alize yutkundu. “Evet.”

“Ve sana, onun senin hükmetmeni istediğini, bir Cin kraliçesi olmanı istediğini söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Alize başını evet anlamında salladı.

“Eh. Krallığın yok,” dedi Cyrus. “Üzerinde hüküm süreceğin bir toprak yok. Yöneteceğin bir imparatorluğun yok.”

“Hayır,” dedi Alize usulca. “Yok.”

“Eh, öyleyse Tulan’a geliyorsun,” dedi Cyrus, hızlı bir nefes alarak. “Benimle evlenmek için.”

Alize tiz bir haykırıyla ejderhadan düştü.

Düşerken Cyrus’ın küfürler savurduğunu duydu—rüzgâr ayaklarının altından hızla yükseliyordu— ve şaşırtıcı bir şekilde, açıkça kesin bir ölüme doğru hızla ilerlerken bile uygun tepkiyi veremediğini fark etti.

Alize ne çığlık attı, ne de korku hissetti.

Göklerden aniden yere çakılmaya karşı bu alışılmadık tepkisi, kısmen hayatının son zamanlarda aldığı yöne karşı duyduğu kayıtsızlıktan kaynaklanıyordu. Zira Alize, ejderhayla firar ederken en azından İblis’in entrikalarından kaçtığını düşünmüştü. İster kasten isterse farkında olmadan yaptıklarının aslında onu doğrudan bu şeytani planların içine sürüklediğini fark etmemişti. Alize kendini özellikle dramatik biri olarak görmezdi, ama o anda hayatta kalıp kalmadığını umursayacak hâlde değildi.

Gerçi bu olağandışı sükûneti belki de çok daha basit bir akıl yürütmenin sonucuydu:

Alize kurtarılacağıni biliyordu.

Henüz bu düşünceyi zihninde oluşturmamıştı ki rahatsız olmuş bir ejderhanın kısık kükremesini, ağır kanatlarının onun olduğu yöne doğru şiddetli rüzgârlar estirdiğini duydu. Alize'nin bir saat içinde yükseklerden ikinci düşüşüydü bu ve dondurucu rüzgâr vücudunu hırpalayıp derisini çatlatırken, durumdan kopuk bir keyifle siyah buklelerinin tokalarından tamamen çözülüp havada uçuştüğünü fark etti. Gece karası saçları, havada tuhaf diller gibi dalgalanıyor, birkaç huzursuz bukle gözlerinin, ağzının, boğazının ve omuzlarının etrafında dolanıyordu. Alize, kendi bedeni tarafından kör edilmiş, rüzgârla alabildiğine savrulmuş, kalbi kırılmış ve muhtemelen buz kesmişti.

Doğru, Alize sürekli üşürdü; onu kadim bir krallığın vârisi olarak işaretleyen buz, sıcaklığın tadını çıkarmasına hemen hemen hiçbir zaman izin vermezdi. Buna kış gecesinin acımasızlığını, o anda onu evire çevire döven amansız rüzgârları ve bir entari yerine kumaş parçaları giydiği gerçeği de eklendiğinde—

Alize'nin hâlâ bir ceset olmaması onun için şaşırtıcıydı.

Yine de, ejderha onun altına doğru uçuşunda hiç tepki vermedi, yalnızca boğuk bir çığlık kopardı ve ardından Cyrus'ın sıcak ellerinin beline sarıldığını, onu havadan bir serseri çiçek gibi kopardığını hissetti. Cyrus onu sertçe yanına, halının üzerine çekince Alize dişlerini takırdatacak kadar şiddetli bir iniş yaptı ve Cyrus hiç de hoş olmayan bir şekilde, hızla ondan uzaklaştı. Alize tüm bu olanları sanki bir sisin ardından izliyormuş gibi zihnine kaydetti, çünkü aniden duygusuzlaşmıştı. Bir bez bebek gibiydi, hareket edemiyordu.

Her şey geri dönülmez bir şekilde kaybolmuş gibiydi.

Hazan asılacaktı. Kral Zal ölmüştü. Kamran—

Kamran tehlikedeydi.

Ardunya'nın İmparatorluk Kâhinleri katledilmişlerdi, saray saldırıya uğramıştı. O giderken Kamran yaralıydı. Kâhinler olmadan nasıl hızla tedavi edilecekti? Yeni bir rahip ve rahibe heyetini toplamak ne kadar sürecekti? Son birkaç saatte kendi hayatının yerle

bir oluşuna tanıklık eden Alize bile Kamran'ın benzer felaketler yaşadığını açıkça görebiliyordu.

Sanki büyükbabasının ölümü ve utancı yetmiyormuş gibi, Alize Kamran'ın yüzünde Hazan'ın ona ihanet ettiğini anladığı, kendisinin de onu kandırdığını düşündüğü o andaki bakışını halen gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Hayır. Hayır, buna katlanamazdı.

Son zamanlarda sessizce kalbine gömdüğü her umut —son birkaç yıldır kendine sessiz, korunaklı bir hayat kurmak için gösterdiği her çaba— sakın bir gelecek umuduyla kendini adadığı her eziyet...

Zihnini bu düşüncelere kapattı.

Alize'nin bilinçaltındaki bir parça, göğsündeki acının kilidini açarsa buna dayanamayabileceğini anlamış gibiydi. Bunu bağlı tutmanın çok daha iyi olacağını düşündü.

Zaten tüm bunları ona yapan şeytandı— onun için büyük işkence planları tasarlayan oydu— ve işte, işte kanıtı da buradaydı.

Müridi tam da yanında oturuyordu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Cyrus, sesi alışılmadık şekilde yumuşaktı.

Alize dudaklarının uyuştüğunu hissetti. “Hayır.”

“Konusmayacak mısın?”

“Seninle evlenmeyeceğim.”

Cyrus iç çekti.

Karanlık onları yutarken ikisi de ürkütücü bir sessizlik içinde oturdular. O anda Alize'nin tek tesellisi görkemli gökyüzüydü; çünkü buz gibi havaya her geçen an daha da çaresizce dişlerini sıkarak dayanırken bile, Alize ne üzerinde süzülüyor gibi göründükleri gece yarısı denizine, ne de göklerde alev alev delikler açan yıldızların direncine karşı kayıtsız kalmayı reddediyordu.

Alize'nin uzun zaman önce ustalaştığı bir alışkanlıktı bu.

Bir felaketin orta yerinde bile zarafet anlarını kayda geçirmek çoğu zaman zihnini dengede tutmasına yardımcı oluyordu; öyle ki, hayatının bazı günleri öylesine karanlık geçmişti ki Alize o gün-

lerde, sadece halen değerli bir şeye sahip olduğunu kanıtlamak için olsa bile, dişlerini teker teker sayma yoluna girmişti.

Tam o anda kendini rüzgârın fısıltılarını dinlemeye, mehtabın görkemini daha önce hiç bu denli apaçık, bu denli yakından görmediği gerçeğini takdir etmeye zorladı. Bu düşünceyle derin bir nefes aldı, dilinde saf soğğun tadını hissetti, arayış içindeki elini geceye doğru uzattı. Gökyüzü parmak uçlarının altından, okşanmak isteyen bir kedi misali geçip gitti.

“Bu fikri kafandan sil,” dedi Cyrus sertçe, sessizliği zorlayıp açarak. “Çabaların boşuna olacak.”

Alize başını kaldırmadı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Kendini göklerden istediğin kadar atabilirsin. Kaçamayacaksın. Ölmene izin vermeyeceğim.”

“Tüm genç kadınlarla böyle ateşli bir sevgiyle mi konuşursun sen?” dedi Alize, kemikleri soğuktan titrese bile sesi sakindi. “Eğer içim geçer ve ejderhadan bir kez daha düşersem, bunun sorumlusu sadece sen olursun.”

Cyrus kahkahaya çok benzeyen ve ânında havaya karışıp buharlaşan bir ses çıkardı. “İlk denemen zaten bize kıymetli dakikalara mal oldu. Eğer kendini tekrar tekrar aşağı atmakta ısrar edersen sadece bizi geciktirirsin ve ejderhamı sinirlendirirsin ki o bunu hak etmiyor. Yatma vakti çoktan geldi, ona işkence etmene gerek yok.”

“Dikkatli ol şimdi,” dedi Alize ona. “Bu ejderhayı umursadığını ima etme tehlikesiyle karşı karşıyasın.”

Cyrus iç çekip bakışlarını kaçırdı. “Ve sen de donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıyasın.”

“Değilim,” diye yalan söyledi Alize.

Cyrus hiçbir şey söylemeden ağır, sade, siyah paltosunu çıkardı ama onu omuzlarına örtmek için öne eğildiğinde, Alize bu davranışı tek eliyle durdurdu.

“Eğer,” dedi dikkatle, “senden bir daha herhangi bir giysi kabul edeceğimi düşünüyorsan feci bir yanlışlığın içinde, bayım.”

Cyrus’ın göğsündeki belli belirsiz hareketlenmeyi, çenesinde

aniden oluşan gerginliği gördü. “Bu giysiden doğacak bir tehlike yok. Sadece bir centilmenin jestiydi.”

Alize’nin göğüs kemiğinde bir sıcaklık parlarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Centilmen mi? Kendini sık sık böyle biri mi zannedersin sen?”

“Bana ne kadar da kolayca hakaret ediyorsun,” dedi Cyrus, bakışları alaycıydı. “Başka biri olsaydın, seni idam ettirirdim.”

“Aman ne güzel, şiirlere devam. Bu nazik beyanlar, beni sana yakınlaştırmak için mi?”

Cyrus gülümsemek için kendini zorladı, başını kaldırıp yıldızlara bakarken bir elini saçlarından geçirdi. “Söyle bana, yüzüme tokat atmayı alışkanlık hâline getirmemeni umarsam geleceğe dair çok şey mi umut etmiş olurum?”

“Evet.”

“Anlıyorum. O hâlde evlilik hayatı tam da hayal ettiğim gibi olacak.”

“Açık konuşayım: Senden öğreniyorum. Seninle evlenmektense zehir içmeyi tercih ederim ve tüm davranışlarının şeytanın taleplerine dayandığı bu kadar barizken bu dehşete razı geleceğimi düşündüğüne inanmakta zorlanıyorum. Sen iflah olmaz bir ahlaksızsın, bir centilmen olmayı nasıl umduğunu asla anlayamayacağım.”

Cyrus, uzun bir an boyunca sessiz kaldı.

Konuştuğunda, zorla gülümsediği zaman bile Alize’nin gözlerine bakmadı. “O hâlde nezaketi bir kenara bırakalım. Sana söz veriyorum, bir daha senin yanında centilmenlik yapmaya çalışmayacağım.”

“Zaten başarmış olduğun bir şey için hedef belirlemenin bir anlamı var mı, bayım?”

Cyrus gerildi ve aniden ona döndü, gözleri ay ışığında öfkeyle parıltıydı. Bakışlarını çok yavaşça Alize’nin gözlerinden dudaklarına, boynuna, göğüslerinin kıvrımına, incecik elbisesinin daralan hattına ve daha aşağıya doğru kaydırırken hiçbir şey söylemedi.

“Alçağın tekisin sen,” diye fısıldadı Alize, onun dikkatli bakışları altında yüzünün kızarmasından nefret etmişti.

Onları saran karanlığa rağmen, etraflarında epeyce aydınlık da

vardı. Alize, yıldızların ışıltısında, ayın parlaklığında Cyrus'ı oldukça net görebiliyordu. Bunu inkâr edemezdi: Onun apaçık çarpıcı bir yüzü vardı, öyle ki Alize, onun en büyük cazibesinin bakır rengi saçları mı yoksa delip geçen bakışlarının maviliği mi olduğuna karar veremedi. Gerçi bunu umursamıyordu, çünkü onun güzelliğinden etkilenmediği gibi, doğru fırsatı bulduğunda Cyrus'ı öldürebileceğine dair gizli bir umut besliyordu.

“O elbise seni korumak için yapılmıştı,” dedi Cyrus acı acı. “Onu ateşe vermeni beklemiyordum. Hem de iki kez.”

Nosta, Alize'nin cildinde yeniden ısındı ve Alize derin, hızlı bir nefes aldı. Gerçekleri yalanlardan ayıran, misket büyüklüğündeki bu sihirli küre için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Alize *nostayı*, Cyrus aniden Huda Hanım'ın yatak odasına dalmadan önce korsesinin dibine saklamış, ama gökten son düşüşünün ardından varlığını neredeyse unutmuştu. Yanında olduğunu hatırlamak kalbini güçlendirdi; çünkü artık Hazan ve Cyrus'ın ona yardım etmek için işbirliği yapmadığını kesin olarak bilecek kadar bilgi toplamıştı. Bu da Cyrus'ın, onun bu güçlü nesneye sahip olduğunu asla öğrenmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Önüne ne dehşetler çıkarsa çıksın, en azından Cyrus'ın yalan söyleyip söylemediğini her zaman bilecekti.

Bu farkındalık Alize'nin kalbini sızlattı, çünkü *nostayı* ona veren Hazan'dı ve onu bir daha asla göremeyeceği artık apaçık bir gerçekmiş gibi görünüyordu.

Hiç şüphesiz, şafak vakti asılacaktı.

Hazan, Alize'nin hayatına umudu geri getiren kişiydi; varlığıyla onun sefil günlerinin bir sonu olacağını hayal etmesini sağlamıştı. Hazan, onu hâlâ arayan, ona hâlâ inanan Cinlerin var olduğunun kanıtıydı. Alize onun gerçek kimliğini bilmiyordu; onun aslında kraliyetin bir nazırı olduğunu, her gün prensle birlikte çalıştığını bilmiyordu. Hazan, Alize'yi güvenliğe taşımak için hayatını tehlikeye atmıştı ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Alize'nin asla unutamayacağı bir fedakârlıktı bu.

“Eğer elbiseyi yakacağını bilseydim, yapımında bu kadar büyü

harcamazdım,” diyordu Cyrus, başını iki yana sallayarak. “Sonunda sana pek faydası dokunmadı. O elbise sana zarar vermek isteyenlerden seni gizlemek içindi ama sen onu yok ettin. Bu arada hem kimliğini hem de iç çamaşırlarını Ardunya’nın bütün soylularına sergiledin. Kendinle gurur duyuyor olmalısın.”

“Affedersin?” Alize dehşet içinde ona baktı. “İç çamaşırlarım mı?”

“Bir çift gözün var, hiç şüphesiz,” dedi Cyrus, onun yüzüne dik-katle baktı. “Neredeyse çıplaksın.”

“Bu ne cüret...”

Cyrus, paltosunu tek bir hareketle Alize’nin omuzlarına örttü ve onu öylesine şaşırttı ki Alize, rahatlamamanın verdiği güçsüzlük yüzünden ona karşı çıkacak fırsatı bulamadı. Yün giysiye sinmiş sıcaklık, sahibinin ağır ve erkeksi kokusuyla örtüşüyordu ama Alize bunu görmezden gelebilirdi; ağır palto, büzülüp tortop olmuş vücudunun her santimini sarıyor, ipek astarı rüzgârın çatlatıp örselediği cildini okşayıp yatıştırıyordu. Alize bu lükse direnmeye çalıştı, ama kendi kendini sessizce paylaşmasına karşın, kollarını bu giysiyi üstünden atmaya yetecek kadar hareket ettiremiyordu. Hoşnutluğu aslında öylesine acı vericiydi ki, hain gözyaşları gözle-rine hücum etti ve Alize, zevk dolu bir ses çıkarmamak için duda-ğını ısırmak zorunda kaldı.

En sonunda başını kaldırıp baktığında, Cyrus’ın onu şaşkınlık-la izlediğini gördü. “Gerçekten acı çekmişsin,” dedi Cyrus. “Neden hiçbir şey söylemedin?”

Alize sessizce itirafta bulunurken Cyrus’ın gözlerine bakamıyordu: “Her zaman acı çekiyorum. Buz benimle birlikte yaşıyor, isten-meyen bir uzuv gibi, asla azalmıyor. Üstünde pek durmuyorum.”

“O zaman bu buz gerçek, yaşanan bir deneyim mi?” Cyrus ko-nuşurken kaşlarını çatıyordu. “Bundan bahsedildiğini duymuştum elbette ama bunun şiirsel bir mecaz olduğunu zannediyordum.”

Alize, Cyrus’ın onun mirası hakkında pek az şey bildiğini unut-muştu.

Gözlerini sımsıkı kapatıp nefes verdi, vücudunun en şiddetli titremeleri gevşemeye başladığı için minnettardı.

“Buz benim kayıp Cin imparatorluğunun vârisi olduğuma işare ediyor. Bu acımasız soğuk, cesaretimi kanıtlamam için,” diye açıkladı. “Bedeninde buzun tahribatına dayanamayanlardan, tah-tın tahribatına dayanmaları da beklenmez.”

Cyrus usulca, “Demek gerçekten varsın,” dedi. “Bir peri masala-ından ibaret değilsin.”

Alize’nin gözleri aniden açıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Cin kültürüne yabancı değilim,” dedi Cyrus, yüzünü çevirdi. “Bu dünyada pek çok başarısız kraliyet ailesi var. Senin hatırlan-mayacak kadar küçük, yıkılmış bir imparatorluğun şımartılmış, taçsız kraliçesi olduğunu düşünmüştüm. Ama onların beklediği kişi sensin, değil mi? Görünüşe göre, şeytanın bile beklediği kişi-sin. Bu onun bana anlattığı pek çok bilmecenin boşluklarını dol-dururdu. Ve seni neden bu kadar çaresizce arzuladığını da açıklığa kavuştururdu.”

“Evet,” diye fısıldadı Alize, her geçen an kendini daha sahtekâr gibi hissederek. Halkını kurtarması gereken *oydu*, öyle mi? Son birkaç yılı-nı yerleri ve tuvaletleri temizleyerek geçiren o mu? “Sanırım öyleyim.”

Cyrus cevap olarak iç çekmekle yetindi.

Alize nihayet ona bakmaya cesaret ettiğinde, onu siyah şap-kasına bakarken buldu; parmakları şapkanın kenarını okşuyordu.

Bu manzara onu düşündürdü.

“Bu gece, bizi baloya götürmek için büyü kullandın,” dedi Ali-ze. “Neden aynısını bizi Tulan’a götürmek için yapmıyorsun? Ej-derha biraz abartı duruyor.”

Cyrus’ın elleri durdu. Yavaşça başını kaldırdı, gözleri gök kub-benin parlaklığı altında ışıldıyordu. “Büyü hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?” diye sorarken sesinde paylama değil, sadece şaşkınlık vardı.

Alize başını iki yana salladı. “Çok az.”

“Ve yine de” —Cyrus kaşlarını çattı— “bana, senin büyüye ihtiya-cın olduğu söylendi. Aslında büyüünün en temel unsurlarını nasıl olduysa içinde taşıdığını söylediler. Kaderinden gerçekten haber-siz misin?”

letmeden öldürmenin ne kadar zor olduğunu düşünebilecek kadar zeki olduğundan eminim,” demekle yetindi.

Alize başını çevirip yutkundu.

Cyrus ve Kamran’ın, kendisinin apar topar oradan ayrılışının ardından epeyce uzun bir süre yalnız kaldıklarını ancak şimdi fark ediyordu ve ayrılmadan önce, Cyrus’ın Kamran’a ölümcül bir darbe indirmeye hazırlandığını görmüştü. Bu konuda duygularını belli etmemesi gerektiğini biliyordu, ama sormazsa nasıl rahatlayabilirdi ki? Bunu bilmek zorundaydı; onun görevini tamamlayıp tamamlamadığını öğrenmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

“Veliaht prens senin adını nasıl öğrendi?”

Alize irkildi, öylesine tedirgin olmuştu ki paltoyu neredeyse ellerinden düşürecekti. “Ne?” dedi, yavaşça dönerek Cyrus’a baktı.

Cyrus’ın gözlerinde öfke parıldadı. “Hadi ama; bu kadar iyi ilerlerken geri gitmeyelim, cehalet gösterileriyle birbirimizi aşağılamayalım. Sen bundan çok daha zeki olduğunu kanıtladın.”

Alize’nin kalbi duracak gibi oldu. “Cyrus—”

“Adını nasıl biliyor?” diye bastırdı. “Anladığım kadarıyla sen bir hizmetçi kisvesinde yaşıyordun. Bir imparatorluk vârisinin bir hizmetçiyle bu kadar yakın bir tanışıklığı olması için ne gibi bir sebep olabilir ki?”

Alize titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü. “Onu öldürdün, değil mi?”

“Görüyorum ki ikimiz de Ardunya’nın genç kralına dair açıklamalara hasretiz.”

“Beni şaşırtıyorsun,” diye fısıldadı Alize. “Önce beni bu zehirli oyuna sürüklüyorsun, sonra da sana dürüstlük borcum varmış gibi benden şahsi düşüncelerimi itiraf etmemi talep ediyorsun.”

“Nişanlın olarak geçmişini bilmeye hakkım var.”

“Biz nişanlı *değiliz*—”

Cyrus, “Sözlerimi yanlış anladın,” diyerek onun sözünü kesti. “Eğer hayatımdaki bu küçük düşürücü yol ayrımına onurum ve iyi niyetimle geldiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Daha senin adını bile bilmeden, kim olduğun ya da nasıl görüldüğüne dair en ufak

bir fikrim olmadan hayatımı seninkine bağladım. Seninle evlenmek istememde türlü alçakça, şahsi çıkarlar bulmaktan neden bu kadar zevk aldığını anlamıyorum.”

“Söyle bana,” dedi acımasızca. “Kendini düşüncelerimin ve arzularımın tek nesnesi olarak hayal etmek çok mu heyecan verici? Kendi kendine acımanın peşinde, tıpkı senin gibi benim de bu duruma zorla sokulduğum gerçeğini göz ardı ederek, beni en temel itibardan kasten mi mahrum bırakıyorsun?” Başını iki yana salladı. “Ah, narsist olmak çok yorucu bir şey olmalı.”

Alize buna histerik sayılabilecek bir kahkahayla karşılık verdi. “Başkalarının hayatını tamamen hiçe sayarak, her hareketini kendi korunman için yaptığın hâlde *beni* mi narsistlikle suçluyorsun?”

“Ve sen,” dedi Cyrus, başını ona doğru eğdi. “Kendi kişisel dramalarınla o kadar meşgulsün ki benim bu kadar rezil bir efendiye *neden* köle yapıldığımı bir kez bile sormayı düşünmedin.”

“Sana acıمامı mı bekliyorsun?” diye çıktı Alize. “Şimdi hiç şüphesiz kendi günahlarının bedelini ödeyen sen, bir kurbanlık koyunu bu tiksindirici anlaşılmaya iğrenç bir sahtekâr gibi sürükledin. Bana dostluk kisvesi altında büyülu giysiler gönderdin. Beni, bana yardım ettiğine, bana değer verdiğine inandırdın—”

“Ben öyle bir şey yapmadım,” dedi Cyrus, bakışlarını ondan kaçırdı. “Sana en uygun gelen sonuçları sen çıkardın, işte sonuçlar ortada. Senin saflığın benim suçum değil.”

Alize şaşkına dönmüştü. “Nasıl? Yaptıklarından dolayı hiçbir pişmanlık duymamayı nasıl başarıyorsun?”

Cyrus dönüp ona baktı. “Neden hâlâ bir *seçeneğim* varmış gibi davranmaya devam ediyorsun?”

Alize geri çekildi ama Cyrus kararlıydı.

Aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi kapatıp parıldayan gözleriyle Alize’nin yüzünü yepyeni bir şevkle inceledi. “Özgür iradesi olan bir adam gibi mi görünüyorsun sana? Yoksa belki de, bizzat şeytanın iğrenç taleplerini yerine getirecek kadar alçaldıktan sonra, senin o iri ceylan gözlerine bir bakış atıp fikrimi değiştireceğimi mi düşündün?”

“Hayır,” diye fısıldadı Alize. “Ben öyle bir şey—”

“Evet,” dedi Cyrus usulca, bakışları kısa bir an için onun dudaklarına kaydı. “Güzelliğinin epeyce farkında olduğunu düşünüyorum, tıpkı benim de şeytanın oyunlarının ve insan bedeninin zayıflığının farkında olduğum gibi. Onun entrikalarına bu kadar kör olduğumu mu sanıyorsun? Seni gördüğüm ilk andan itibaren onun oyunlarından şüphelendim; bana işkence etmek için seni özel olarak gönderdiğini biliyordum. Sanki senin görünüşünün cazibesiyle bir anda senin arzularına boyun eğmişim, bu arada da ruhumla imzaladığım ve beni sonsuza kadar ona bağlayan yemini bozarmışım gibi. *Hayır*. Senden etkilenmeyeceğim ve cazibene boyun eğeceğimi sanıyorsan beni hafife alıyorsun.”

“Sanırım aklını yitirdin bayım,” dedi Alize, kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. “Beni fena hâlde yanlış değerlendiriyorsun—”

“*Ve sen de beni aptal yerine koyuyorsun,*” dedi Cyrus öfkeyle, boğazındaki hareketlenme Alize’nin dikkatini bir an için dağıttı. “Bu hikâye hem iğrenç hem de tanıdık ve nasıl biteceğini zaten biliyorum; aslında, cazibelerinin sonuçlarını çoktan gördüm. Daha bu gece bir hükümdarın omurgasını kırıp iki parçaya ayırdın. Bir sonraki ben olmayacağım.”

“Ne demek istiyorsun sen?” diye fısıldadı Alize, paniği giderek artıyordu. “Beni nasıl işleyeceğimi bile bilmediğim suçlardan yargılıyorsun—”

Cyrus ona doğru eğildi, öyle yakındı ki Alize o konuşurken fısıltısını dudaklarında hissedebiliyordu. “O gözleri bana karşı silah olarak kullanmayı bir daha denersen onları sonsuza dek diktirip kapattırırım.”

Nosta cildine sıcak bir alev gibi dokunurken Alize nefesini tuttu, bir an için dehşetle kaskatı kesildi.

Cyrus geri çekildi.

“Yeminlerimizi ettikten sonra zehir içmek istersen sana engel olmam. Ama seninle *evleneceğim*,” diye sertçe ekledi, “çünkü bu anlaşma bozulursa neler kaybedeceğimi bilmiyorsun, hayal bile edemezsin. Aklının ucundan dahi geçiremezsin. O yüzden gözyaş-

larını kendine sakla. Beni efkârlı kralınla karıştırdın ve bu yanılgının bedelini ödeyeceksin.”

Alize’nin gözyaşları, Cyrus’ın emrini doğrudan hiçe sayarmışçasına gözlerine dolmaya başladı. Cyrus’ın başının gerisindeki yıldızlar puslanıyor, yüzünün keskin hatları bulanıklaşıyordu. Giderek yaklaşan bu dehşetin büyüklüğü her an yoğunlaşıyordu ve Alize, korkusunun derinliğini keşfettiğinde şaşırı. O anda gözlerinden bir damla yaş kaçıp gitti ve Cyrus’ın, bu gözyaşının yanaklarından aşağı, ağzına doğru süzülmesini izlediğini fark etti. Alize, gözyaşının tuzunun dudaklarına değmesini beklemeden yüzündeki nemi silip attı. Bu ani hareket, Cyrus’ı şaşırtmış gibiydi.

“Senden gerçekten nefret ediyorum,” diye fısıldadı Alize, sesi duygu doluydu. “Senden tüm kalbimle nefret ediyorum.”

Cyrus gözlerini acı verecek kadar uzun bir süre boyunca onun gözlerinden ayırmadı ve en sonunda başını çevirdi. Hiçbir şey söylemedi.

Alize, onun nefes verdiğiinde soluğundaki hafif titreyişi veya şapkasının kenarına dokunan parmaklarının sarsıklığını fark ettiyse de, bunu dile getirmedi.

Bir canavara acımayacaktı.

Sonra, uzaklarda...

Alize nefesini tuttu.

“Kendini hazırla,” dedi Cyrus, beklediğinden daha yumuşak bir sesle. “İlk gördüğünde biraz sarsıcı olabilir.”

Alize doğrulup gözlerini sildi. “Neyi gördüğümde?” diye sordu. “Neye bakıyorum?”

“Tulan’a.”